

மரணத்தின்போது என்ன நடக்கிறது?

“இவ்விதமாய் மண்ணானது தான் முன்னிருந்த பூமிக்குத் திரும்பி, ஆவி தன்னைத் தந்த தேவனிடத்திற்கு மறுபடியும் (போகிறது)” (பிரசங்கி 12:7).

ஒரு நபர் மரிக்கும்போது, அவரது சரீரம், ஆத்துமா மற்றும் ஆவி ஆகியவற்றிற்கு என்ன நடக்கிறது? உடல் மரித்த பின்பு ஆத்துமாவும் ஆவியும் இருக்கின்றனவா? மரணத்திற்குப் பின்பும் நாம் வாழ்கின்றோம் என்பதில் கருத்தறிவு ஏதேனும் இருக்கிறதா? வேதாகமம், “ஆவியில்லாத சரீரம் செத்ததாயிருக்கிறது” (யாக். 2:26) என்று கூறினாலும், அது சரீரமில்லாத ஆவி செத்ததாயிருக்கிறது என்று கூறுவதில்லை. மரணத்திற்குப் பின்பு நாம் தொடர்ந்து வாழ்வைக் கொண்டுள்ளோம் என்று இயேசு சுட்டிக்காண்பித்தார்: “நான் ஆபிரகாமின் தேவனும், ஈசாக்கின் தேவனும், யாக்கோபின் தேவனுமாயிருக்கிறேன் என்று தேவனால் உங்களுக்கு உரைக்கப்பட்டிருக்கிறதை நீங்கள் வாசிக்கவில்லையா? தேவன் மரித்தோருக்குத் தேவனாயிராமல், ஜீவனுள்ளோர்களுக்குத் தேவனாயிருக்கிறார்” (மத். 22:31, 32). தேவன் முற்பிதாக்களின் தேவனாகவும், மரித்தோருக்குத் தேவனாயிராமல் ஜீவனுள்ளோருக்குத் தேவனாகவும் இருந்தார் என்றால், ஏதோ சில கருத்தறிவில் மரணத்திற்குப் பின்பு வேதாகமத்தின் இந்தப் பாத்திரங்கள் உயிருடன் இருந்தனர்.

மோசேயும் எலியாவும் நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே மரித்திருந்தாலும், அவர்கள் மறுருப மலையில் இயேசுவுடன் தோற்றம் அளித்தார்கள் (மத். 17:1-4). லூக்கா 16:19-30ல், மரணத்திற்குப் பின்பும் ஆபிரகாம், லாசரு மற்றும் ஐசுவரியவான் ஆகியோர் ஜீவனும் உணர்வும் கொண்டிருந்தனர் என்று இயேசு சித்தரித்தார். பவுல் மூன்றாம் வானத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டபோது (2 கொரி. 12:2-4) அவர் தமது சரீரத்திற்குப் புறம்பே இருந்திருக்கலாம், இது நாம் நமது சரீரங்களுக்குப் புறம்பே இருக்க முடியும் என்று அர்த்தப்படுத்தலாம். பவுல், தாம் “இந்தத் தேகத்தை விட்டுக் குடிபோக” விரும்பியதாக எழுதினார் (2 கொரி. 5:8), இது நாம் நமது சரீரங்களுக்குப் புறம்பே உயிர் வாழ முடியும் என்பதைச் சுட்டிக் காண்பிக்கிறது.

மரணமும் பௌதீக சரீரமும்

நம்முடைய கருத்தரிப்பின்போது, தேவன் நமது சரீரங்களில் நமது

ஆவிகளை வைத்தார் (பிர. 12:7; சக. 12:1). ஆவியானது உலகம் சார்ந்த உடலுடன் ஒன்றாக இணையும் செயலானது உடலுக்கு உயிரைக் கொடுக்கிறது. ஆத்துமாவும் ஆவியும் உடலில் இருக்கின்ற வரைக்கும், அது (உடல்) உயிரைக் கொண்டுள்ளது (1 இரா. 17:21, 22; யாக். 2:26).

மரணம் என்பது உடலின் இருப்பை முடிப்பதில்லை, ஆனால் அது அந்த உடலின் உயிர் வாழ்வை முடித்து வைக்கிறது. தைலமிடப்படா விட்டால், ஒரு உடலானது மரணத்தின்போது சிதைவடையத் தொடங்கி, கடைசியில் பூமிக்குத் திரும்புகிறது (ஆதி. 3:19; பிர. 12:7). உயிர் என்பது உடலுக்கு இயல்பான பலத்தையும் உடல்ரீதியான செயல்பாடுகளையும் கொடுக்கிறது. மரணத்தில் அதன் (உடலின்) இயல்பான, மதிநுட்பம் சார்ந்த, மற்றும் உணர்வுரீதியான செயல்கள் யாவும் ஒழிகின்றன. சரீர மரணம் என்பது சரீரம் செய்யக்கூடிய மகிழ்வான மற்றும் மகிழ்வற்ற ஒவ்வொரு செயலையும் ஒழித்துப் போடுதலை கொண்டு வருகிறது.

“ஜீவன்” (zoe) என்பது பின்வருபவற்றை விவரிக்கப் பயன்படுத்தப் படுகிறது:

1. பௌதீக வாழ்வு (அப். 17:25).
2. வாழ்வதற்கு மெய்யான வழி (லூக். 12:15; ரோமர் 6:4; 8:6, 10; கலா. 2:20; 1 பேது. 3:10; 2 பேது. 1:3 ஆகியவற்றைக் காணவும்).
3. ஆவிக்குரிய வாழ்வு (யோவா. 10:10; 1 யோவா. 5:12), இது ஒரு புதிய பிறப்பினால் கொண்டுவரப்படுகிறது மற்றும் இது மரணத்தினால் பாதிக்கப்படுவதில்லையாகையால் நித்தியமானது என்று கருதப்படுகிறது.
4. எதிர்கால வாழ்வு (மத். 7:14; 18:8, 9; மாற். 10:30; யோவா. 5:29).
5. ஜீவனுக்கு ஆதாரமுலமாகிய இயேசு (யோவா. 1:4; 14).

“மரணம்” (thanatos) என்பது பின்வரும் கருத்துக்களில் பயன்படுத்தப் படுகிறது:

1. பௌதீக மரணம் (மத். 20:18; லூக். 2:26).
2. துன்மார்க்கமாக வாழ்தல் (ரோமர் 8:6; 1 தீமோ. 5:6).
3. ஆவிக்குரிய வகையில் பாவத்தில் மரித்திருத்தல் (கொலோ. 2:13) மற்றும் தேவனிடமிருந்து பிரிந்திருத்தல் (ஏசா. 59:1, 2; எபே. 2:11-13), கெட்ட குமாரன் அவனுடைய தகப்பனிடமிருந்து பிரிந்து, மரித்தவனாகக் கருதப்பட்டதுபோல (லூக். 15:24).
4. பாவம் நிறைந்த வாழ்விற்கு இனியும் நாம் பிழைத்திருப்பதில்லை யாதலால், பாவத்திற்கு ஆவிக்குரிய முறையில் மரித்திருத்தல் (ரோமர் 6:1-6).
5. அக்கினிக் கடலில் பங்கடைகிற இரண்டாம் மரணம் (வெளி. 2:11; 20:14).

பிலிப்பியர் 1:20ல், பௌதீக வாழ்வும் மரணமும் ஒன்றுக்கு இன்னொன்று நேரெதிராக ஒப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவ்விரண்டையும் நாம் ஒரே வேளையில் கொண்டிருக்க இயலாது. நாம் கருவில் உருவாக்கப்பட்ட போது, நமக்கு உடல் ரீதியான வாழ்வு தரப்படுகிறது. மரணத்தின் மூலம் நாம் இந்த உலகத்தைவிட்டுக் கடந்து செல்லுகின்றோம்.

மரணம் என்பது பாவத்தின் விளைவாக உள்ளது (ரோமர் 5:12). பிசாசானவன், கொலைபாதகனாக இருக்கின்றான் (யோவா. 8:44), பாவம் செய்யும்படி நம்மை இவன் தூண்டுவதன் மூலம் மரணத்தின்மீது அதிகாரம் கொண்டுள்ளான். இயேசு கிறிஸ்து, “மரணத்துக்கு அதிகாரியாகிய பிசாசானவனைத் தமது மரணத்தினாலே அழிக்கும்படிக்கு” வந்தார் (எபி. 2:14; 1 தெச. 3:5; 2 தீமோ. 2:26ஐயும் காணவும்). பாவத்தின் மூலமாக மரணம் என்பது பிசாசின் கிரியையாக உள்ளது, நீதியின் மூலமாக ஜீவன் என்பது இயேசுவின் ஊழியமாக உள்ளது (ரோமர் 5:17).

மரணத்தின்போது ஆத்துமாவும் ஆவியும்

சரீரம் மரிக்கின்றபோது ஆத்துமாவும் ஆவியும் மரிக்கின்றனவா? நாம் மரணத்திற்குப் பின்பு தொடர்ந்து வாழ்கின்றோமா? இயேசு, “ஆத்துமாவைக் கொல்ல வல்லவர்களாயிராமல், சரீரத்தை மாத்திரம் கொல்லுகிறவர்களுக்கு நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம், ஆத்துமாவையும் சரீரத்தையும் நரகத்திலே அழிக்க வல்லவருக்கே பயப்படுங்கள்” என்று உரைத்தார் (மத். 10:28). ஒருவரால் உடலைக் கொலை செய்தும் ஆத்துமாவைக் கொலை செய்ய முடியாது என்றால், உடல் மரித்தாலும் கூட ஆத்துமா வாழக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும். உடலுக்கு ஏற்படும் மரணம் என்பது ஆத்துமாவுக்கு ஏற்படும் மரணம் என்று அர்த்தமாகாது.

ராகேலின் ஆத்துமா அவளது உடலுடன் சேர்ந்து மரிக்கவில்லை; மாறாக அது, அவள் மரித்தபோது அவளது உடலை விட்டுப் பிரிந்தது: “மரணகாலத்தில் அவள் ஆத்துமா பிரியும்போது, அவள் அவனுக்கு பெனொனி என்று பேரிட்டாள். அவன் தகப்பனோ, அவனுக்கு பென்யமீன் என்று பேரிட்டான்” (ஆதி. 35:18) ஒருவர் மரிக்கின்றபோது ஆத்துமா உடலைவிட்டுப் பிரிகிறது.

ஒரு விதவையின் மகன் உயிர்ப்பிக்கப்பட்ட போது, அவனது ஆத்துமா திரும்பி வந்தது. அவனது உயிரை மீண்டும் கொடுப்பதற்காக எலியா, “அந்தப் பிள்ளையின்மேல் மூன்றுதரம் குப்புற விழுந்து: என் தேவனாகிய கர்த்தாவே, இந்தப் பிள்ளையின் ஆத்துமா அவனுக்குள் திரும்பி வரப் பண்ணும் என்று கர்த்தரை நோக்கி விண்ணப்பம் பண்ணினான். கர்த்தர் எலியாவின் சத்தத்தைக் கேட்டார். பிள்ளையினுடைய ஆத்துமா அவனுள் திரும்பிவந்தது, அவன் பிழைத்தான்” (1 இரா. 17:21, 22). மரணத்தின்போது அந்தப் பிள்ளையின் ஆத்துமா பிரிந்து சென்றிருக்க வேண்டும், இல்லை யென்றால் அது அவனுக்குள் மீண்டும் வந்திருக்க முடியாது. மரணத்தின் போது ஆத்துமா உடலை விட்டுப் பிரிந்து செல்லுகிறது என்று நாம் மீண்டும் முடிவு செய்கின்றோம்.

எலியா அவனுடைய “ஆத்துமாவை” எடுத்துக் கொள்ளும்படி தேவனிடம் கேட்டுக் கொண்டான் (1 இரா. 19:4). மீண்டுமாக, மரணத்தின் போது, ஆத்துமா உடலை விட்டுப் பிரிகிறது என்று நாம் காண்கிறோம்.

சங்கீதம் 16:8-11ல் தாவீதின் தீர்க்கதரிசனத்தின் நிறைவேற்றமாக, இயேசுவின் சரீரம் சிதைவடையாது இருந்தது மற்றும் அவரது ஆத்துமா பாதாளத்தில் நிலைத்திராதிருந்தது. பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று பேதுரு தமது பிரசங்கத்தில், இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதலை நிரூபிக்க சங்கீதம் 16ஐப் பயன்படுத்தினார் (அப். 2:29-31). மரணத்தின்போது அவரது ஆத்துமா உடலை விட்டுப் பிரிந்து, பாதாளத்திற்குச் சென்று, அவர் உயிர்ப்பிக்கப் பட்டபோது திரும்ப வந்தது.

“மதியீனனாக” இருந்த ஐசுவரியவானிடத்தில், “உன் ஆத்துமா உன்னிடத்திலிருந்து இந்த இராத்திரியிலே எடுத்துக் கொள்ளப்படும்” என்று கூறப்பட்டது (லூக். 12:20). ஆத்துமா எடுத்துக்கொள்ளப்படும், மரணம் பின் நிகழும் என்பது இங்கு மறைகருத்தாக உள்ளது.

உடலில் இருந்து ஆத்துமா பிரிந்து செல்லுகின்றபோது உடல் மரிக்கிறது என்று நாம் வேத வாக்கியங்களில் இருந்து முடிவு செய்ய இயலும். உடலை விட்டுப் பிரிந்து செல்லும் ஆத்துமா மரிப்பதில்லை. அதுபோலவே, நமது ஆவியும் நமது உடல்களை விட்டுப் பிரிந்து சென்று அவற்றிலிருந்து பிரிந்து வாழத்தொடர்கிறது.

இயேசு மரித்தபோது அவர், “பிதாவே, உம்முடைய கைகளில் என் ஆவியை ஒப்புவிக்கிறேன்” என்று கூறி தமது ஆவியைத் தேவனிடத்தில் ஒப்புவித்தார் (லூக். 23:46). இயேசுவின் உடல் அவர் மரித்த பின்பு சற்று நேரம் சிலுவையில் தொங்கிற்று, பின்பு அது அடக்கம்பண்ணப்பட்டது, ஆனால் அவரது ஆவி தேவனுடைய பராமரிப்பிற்குள் கடந்து சென்றது.

நாம் வாழ்கையில், நமது உடலின் வலிவுக்கு ஏற்ற வகையில் சுற்றிலும் செல்ல நாம் சுயாதீனம் உடையவர்களாய் இருக்கின்றோம். உடலில் இருந்து ஆத்துமாவும் ஆவியும் பிரியும்போது, அவைகள் உடல்சார்ந்த இந்த இயக்கத்தை இனியும் கொண்டிருப்பதில்லை. அவைகள் தேவனுடைய பராமரிப்பை சார்ந்துள்ளன. அவைகள் உயிர்ப்பிக்கப்படும் வரைக்கும் அவர் அவற்றைப் பாதாளத்தில் காக்கின்றார்.

முடிவுரை

“மரணம்” மற்றும் “ஜீவன்” என்பவை அவற்றின் சந்தர்ப்பப் பொருளின் படி புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டிய சொற்றொடர்களாக உள்ளன. நாம் மரணத்தின் கதவினூடே கடந்து செல்லுகையில், ஆத்துமாவும் ஆவியும் உடலில் இருந்து பிரிந்து உருவமற்ற நிலைக்குள் பிரவேசிக்கின்றன.